

За бора, който искалъ да пѣе.

Приказка отъ Малвина Ваисъ.

Въ гората, тамъ кждѣто тя бѣше по-рѣдка и слънцето свѣтѣше повече, кждѣто цѣфтѣха диви рози, и царскитѣ свѣщи вирѣха своитѣ жълти носове—се издигаше единъ боръ; издигаше се той, обиколенъ отъ близки и далечни познати: букове и елхи, смерчъ и габъръ. Всѣки день бѣше тамъ празникъ, защото сѣки день кацахъ дроздовѣтъ по дивата роза и кълвачътъ чукаше бодро и весело по кората на бора. Но най-весело бѣ утринъ. Разпѣли се червеношийки, дроздове, сингерчета, косове . . . И такава радостъ обхващаше бора, когато тѣ започвахъ своя чуденъ концертъ! Гората екваше отъ чуруликане, триликане, съ пѣсни и трепеть . . .

Само едно тежеше на сърдцето на стария боръ: ехъ, защо не можеше и той да пѣе като тѣхъ! И той питаше птичкитѣ, какво трѣбва да се направи, та и той да пропѣе тъй хубаво.

— О, твърдѣ просто — казваха тѣ. — На, разтворишъ човка — и: трили-хютъ-хютъ-хютъ... Джаа тюкъ-тюкъ-тюкъ-зилии! . . . И се понесе изъ гората, та отекна въ долината дори. Но напраздно се мжчеше борътъ, напраздно напѣваше клони и листъ да направи и той едно: трили-хютъ-хютъ хютъ... Нищо не помагаше. А би далъ живота си да се на-